

hat varjú

SIX OF CROWS

LEIGH BARDUGO

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

NETFLIX

SZINTÉN A SZERZŐTŐL
JÖN A SHADOW AND BONE
- ARNYÉK ÉS CSONT
A NETFLIXRE

*fine
selection*

LEIGH BARDUGO

hat varjú
SIX
OF
CROWS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

OOSTPAK KÉT GONDJA VOLT: a hold és a bajsza.

Elvileg a Hoede-ház körül kellett volna strázsálnia, ehelyett már negyed órája a kert déli falánál őgyelgett, és próbált valami szellemes és romantikus szöveget kitalálni Ánya számára.

Ha Ányának legalább tengerkék szeme lett volna, vagy smaragd-zöld! De barna szeme volt, olyan gyönyörű, álmodozó... Olvadt csokoládébarna? Vagy nyuszibundabarna?

– Mondd neki azt, hogy olyan a bőre, mint a holdfény – javasolta Pieter, a barátja. – A lányok imádják az ilyesmit.

Tökéletes megoldás, de a ketterdami időjárás egyáltalán nem mutatkozott együttműködőnek. Aznap nem fújt szél a kikötő felől, a város csatornáit és kacskaringós utcáskáit nyirkos hideggel borította be a szürkés, tejszerű köd. A levegő még itt, a Geldstraat palotái között is tömény hal- és poshadtvíz-szagot árasztott, a város külső szigetein működő finomítók füstje pedig sós párával vont be az éjszakai eget. A telihold csillogó ékszer helyett inkább felszúrásra váró sárga vízholdyagnak tűnt.

Esetleg dicsérje meg Ánya nevetését? De hát még nem is hallotta nevetni. Joost nem volt nagy viccmesélő.

Joost a házból az oldalsó kertbe vezető dupla ajtó egyik üvegtáblájában felsejlő tükörképére pillantott. Az anyjának igaza volt: még az új egyenruhájában is úgy néz ki, mint egy óvodás. Finoman végighúzta az ujját a felső ajka felett. Ha legalább a bajsza kinőne! Kifejezetten erősebbnek érezte, mint tegnap.

Alig hat hete lett a *stadwatch* öre, és a feladat közel sem volt olyan izgalmas, mint remélte. Azt hitte, majd a Hordóban fog tolvajokat kézre keríteni, vagy a kikötőkben cirkál, és a rakpartokon elsőként vizsgálja meg a beérkező rakományokat. De amióta a városházánál megölték azt a követet, a Kereskedőtanács zúgolódott a biztonság miatt, így ő hová került? Itt rostokol, és valami szerencsés kereskedő házáat kerülgeti. Igaz, hogy nem akármelyik kereskedőét. Hoede tanácsos igen magas állást töltött be Ketterdam kormányzatában, és ígéretes karrier várt rá.

Joost megigazította a kabátját és a puskáját, és megtapogatta az oldalán lógó fémbetétes gumibotot. Lehet, hogy megtetszik Hoedének. *Éles a szeme, és fürgén bánik a bottal* – mondja majd Hoede. – *Ezt a fickót elő kell léptetni.*

– Joost Van Poel őrmester – ízlelgette suttogva a szavakat. – Joost Van Poel *kapitány*.

– Ne bámuld magad!

Joost megpördült, és elvörösödve nézte, ahogy Henk és Rutger besétál az oldalsó kertbe. Mindketten idősebbek, magasabbak és vállasabbak voltak, mint ő, és Hoede tanácsos házi őrségéhez, saját személyzetéhez tartoztak. Ennek megfelelően a tanácsos halványzöld egyenruháját viselték, díszes zemeni puskájuk volt, és folyton Joost tudomására hozták, hogy ő csak a városőrség egyszerű bakája.

– Attól, hogy azt a pár kis pihét simogatod, még nem fog gyorsabban nőni – röhögött fel hangosan Rutger.

Joost próbálta megőrizni a méltóságát.

– Be kell fejeznem az őrzőjáratot.

– Azaz beugrik a grisaműhelybe, és megkukkolja a barátnőjét – bökte oldalba Rudger Henket.

– „Ó, Ánya, nem tudnád a grisaerőddel megnövesztetni a bajszomat?” – csúfolódott Henk.

Joost sarkon fordult, és lángoló arccal elindult a ház keleti oldalán. Amióta csak megérkezett, rajta köszörülik a nyelvüket. Ha Ánya nem lenne, már valószínűleg kérte volna a kapitányától az áthelyezését. Ányával az őrzőjárata alatt csak néha-néha váltottak egy-két szót, de ez volt az éjszaka legjobb része.

És el kell ismernie, Hoede háza is tetszett neki, már amit az ablakon át sikerült megpillantania belőle. Hoedée volt az egyik legpompásabb ház a Geldstraaton: csillogó, szögletes fekete-fehér lapokból álló köpadló, a falak fényes, sötét faburkolatát fújt üvegcsillárok világították meg, amelyek medúza módjára lebegtek a kazettás mennyezet alatt. Néha Joost azt játszotta, hogy ez az ő háza, hogy gazdag kereskedő, aki csak kimegy a takaros kertjébe sétálgatni.

Joost nagyot sóhajtott, aztán befordult a sarkon. Ánya, *a szemed olyan barna, mint... Mint a fakéreg?* Majd kitalál valamit. Egyébként is jobb, ha természetesen viselkedik.

Meglepve látta, hogy a grisaműhelyhez vezető üvegtáblás ajtók nyitva állnak. A konyha kézzel festett kék csempéi és a cserepes tulipánnal megrakott kandallópárkányok mellett ez a műhely tükrözte leginkább Hoede gazdagságát.

A szerződéses grisaszolgák alkalmazása nem olcsó mulatság, Hoedének pedig három is volt.

Jurij viszont nem ült a hosszú munkaasztalnál, és Ányát sem látta sehol. Csak Retvenko terpeszkedett ott egy széken sötétkék köpenyben. A szeme csukva volt, a mellén pedig egy nyitott könyv feküdt.

Joost az ajtóban téblábolt, majd megköszönte a torkát.

– Ezeket az ajtókat éjszakára be kell zárni.

– Ház, mint kemence – szólalt meg Retvenko vontatottan, erős ravkai akcentussal, ki sem nyitva a szemét. – Mondd meg Hoedének, ha nem izzadni, becsukni ajtót.

Retvenko szélhívó volt, idősebb, mint a többi szerződéses grisa-szolga, a hajába ezüstös szálak vegyültek. Azt pletykálták, hogy a ravkai polgárháborúban a vesztes oldalon küzdött, és a harcok után menekült Kerchre.

– Boldogan továbbítom a panaszát Hoede tanácsos úrnak – lódította Joost. A házat mindig túlfűtötték, mintha Hoedének kötelező lenne égetnie a szenet, de nem Joost lesz az, aki ezt megemlíti neki. – Addig is...

– Hozol hírt Jurijről? – vágott a szavába Retvenko, és végre kinyitotta leragadó szemét.

Joost zavartan pillantott a munkaasztalon tálakban álló vörös szőlőre és a többhalomnyi bordó bársonyra. Jurij azon dolgozott, hogy a gyümölcs színét átszívja a függönybe Hoede asszony számára, de pár napja súlyosan megbetegedett, és Joost azóta nem látta. A bársonyt kezdte belepni a por, a szőlő pedig rohadásnak indult.

– Nem hallottam semmit.

– Hát persze hogy nem hall semmit. Túl sokat masíroz ostoba lila uniformisában.

Mi a baj az egyenruhájával? És Retvenko miért van itt egyáltalán? Hoede személyes szélhívója volt, aki gyakran utazott a kereskedő

legértékesebb rakományával, és biztosította a kedvező szelet, hogy a hajók biztonságosan és gyorsan a kikötőbe érjenek. Most miért nincs kint a tengeren?

– Szerintem lehet, hogy Jurij karanténba került.

– Nagy segítség! – közölte Retvenko gúnyosan. – Nem nyújtogat nyakát, mint reménykedő liba – tette hozzá. – Anya nincs itt.

Joost érezte, hogy újra elvörösödik.

– Hol van? – kérdezte, és próbált határozottnak tűnni. – Sötétedés után a házban kell lennie.

– Egy órája Hoede magával visz. Úgy, mint este, mikor Jurijért jön.

– Hogyhogy „Jurijért jön”? Jurij megbetegedett.

– Hoede jön Jurijért, Jurij jön vissza betegén. Két nap múlva Jurij örökre eltűnik. Most meg Anya.

Örökre?

– Lehet, hogy sürgős eset volt, valakit meg kellett gyógyítani...

– Először Jurij, aztán Anya. Én leszek következő, és senki veszi észre, csak szegény kis Joost városőr. Most menj.

– Ha Hoede tanácsos...

Retvenko felemelte az egyik kezét, mire Joostot egy légáramlat hátrapenderítette. Joost az ajtókeretbe kapaszkodva próbált talpon maradni.

– Azt mondtam, *most!* – Retvenko körözött egyet az ujjával, mire az ajtó bevágódott. Joostnak épphogy sikerült elvennie a kezét, nehogy odacsukja az ujját, aztán elvágódott az oldalsó kertben.

Amilyen gyorsan csak tudott, feltápaszkodott, és leporolta az egyenruháját. Majd' elsüllyedt szégyenében. Az egyik üvegtábla, amin keresztül látta, hogy a szélhívó önelégülten vigyorog, megrepedt a becsapódástól.

– Ezt majd a szerződése számlájára írják – közölte Joost a törött üvegre mutatva. Utálta, hogy a hangja milyen vékonyan és gyerekesen cseng.

Retvenko intett egyet, mire az ajtók megremegtek a pántjaikon. Joost önkéntelenül is hátrált egy lépést.

– Menj őráratodra, házőrző kutya! – kiáltotta Retvenko.

– Ez aztán jól ment! – vihogott Rutger a kert falának támaszkodva.

Ugyan mióta állhatott ott?

– Nincs jobb dolgod, mint utánam kajtatni? – kérdezte Joost.

– Minden őrnök jelentkezés a csónakházban. Még neked is. Vagy nem érsz rá, mert barátkozol?

– Arra kértem, csukja be az ajtót.

Rutger megrázta a fejét.

– Nem kéred, hanem utasítod. Ezek szolgák, nem díszvendégek.

Joost felvette a lépést Rutgerrel, miközben belül még mindig maradta a szégyen. A legrosszabb, hogy Rutgernek igaza volt. Retvenkónak nem kellene ilyen hangon beszélnie vele. De mit tehetne? Ha még lenne is bátorsága összetűzésbe kerülni a szélhívóval, az olyan lenne, mintha egy értékes vázával hadakozna. A grisák nem csupán szolgák, hanem Hoede féltve őrzött kincsei.

Különben is, mire gondolt Retvenko, amikor azt mondta, hogy Jurijt és Ányát elvitték? Ányának próbált falazni? A szerződéses grisaszolgának jó okkal a házban volt a helyük. Aki őrizet nélkül sétálgatott az utcán, könnyen áldozatul eshetett egy rabszolga-kereskedőnek, és örökre eltűnhetett. *Lehet, hogy találkozgat valakivel* – találkozott borúsan Joost.

De nem gondolkozhatott tovább, mert lent, a csatornára néző csónakházban fényt és mozgást látott. A víz túloldalán hasonló pompás,

magas, karcsú kereskedőházakat látott, tetejükön az apró oromzatok fekete sziluettje kirajzolódott az éjszakai égre, kertjeik és csónakházaik pedig lámpások fényében fürödtek.

Néhány hete Joost azt az utasítást kapta, hogy mivel Hoede csónakházát felújítják, ezért arrafelé nem kell őrzáratoznia, de amikor most Rutgerrel beléptek az épületbe, nem látott sem festéket, sem állványokat. A *gondeleket* és az evezőket a falhoz tolták. A házi őr-ség többi tagja is ott volt tengerzöld egyenruhájában, és Joost két lila uniformisú *stadwatch*ot is észrevett. A csónakház belső terének java részét azonban egy óriási láda töltötte ki, valamiféle szabadon álló zárka, ami megerősített acélból készülhetett, a széleken szegecsek fogták össze, az egyik oldalára pedig egy óriási ablakot helyeztek el. A hullámos üvegen keresztül Joost egy lányt látott az asztalnál ülni, aki vörös selyemruháját szorosan összehúzta maga körül. Mögötte egy *stadwatch* őr állt vigyázban.

Ánya az – konstataulta azonnal Joost. A lány barna szeme tágra nyílt, tekintete rémült, arca sápadt volt. A vele szemben ülő kisfiú kétszer olyan rémültnek látszott. A haja kócos volt az alvástól, a székről lelógó lábával idegesen kalimpált.

– Miért kell az összes őr? – kérdezte Joost. Tíznél is többen zsúfolódtak össze a csónakházban. Hoede tanácsos is ott volt egy másik kereskedővel együtt, akit Joost nem ismert. Mindketten a kereskedők fekete ruháját viselték. Amikor Joost meglátta, hogy a kereskedők a *stadwatch* kapitányával váltanak szót, kihúzta magát. Remélte, hogy az egyenruhájáról sikerült maradéktalanul letakarítania a kerti sarat.

– Mi folyik itt? – kérdezte Joost.

– Kit érdekel? – vont a Rutger a vállát. – Fő, hogy megszakítja a napi rutint.

Joost visszanézett az ablak felé. Ánya éppen őfelé nézett, de a szeme nem fókuszált semmire. Aznap, amikor megérkezett a Hoedeházba, a lány meggyógyított egy zúzódást az arcán. Semmiség volt, sárgászöld folt, ami egy gyakorlatozás közben szerzett arcsérülésből maradt meg, de úgy tűnik, Hoedének megakadt a szeme rajta, és nem akarta, hogy az őrei úgy nézzenek ki, mint a gonosztevők. Joostot átküldték a grisa műhelybe, ahol Ánya leültette oda, ahová odasütött a tél végi nap fénye. Hűvös ujjaival végigsimította a bőrét, és bár borzasztóan viszketet, pár pillanat múlva a zúzódás eltűnt, mintha sosem lett volna.

Amikor Joost megköszönte, Ánya elmosolyodott, és Joost érezte, hogy elveszett. Tudta, hogy reménytelen a dolog. Ha a lány még érdeklődést is mutatott volna iránta, sosem tudta volna kivásárolni a szerződését Hoedétől, és Hoede engedélye nélkül sohasem mehetett volna férjhez. Ez mégsem tántorította el őt attól, hogy be-beköszönjön a lányhoz, vagy apró ajándékokkal lepje meg. A legjobban egy Kerchet ábrázoló térkép tetszett neki, egy bohókás rajz a szigetországukról az Igaz-tengerben úszkáló habléányok és felfújt arcú szélúrfiak hajtotta hajók karéjában. Olcsó szuvenír volt, olyasmi, amit a turisták vettek a Keleti Dongán, de úgy tűnt, ő örült neki.

Joost óvatosan odaintett a lánynak. Ánya nem reagált.

– Nem lát, te idióta! – nevetett Rutger. – Az üveg másik oldalán tükör van.

– Honnan tudhattam volna? – vörösödött el Joost.

– Nyisd ki a csipád, és egyszer az életben figyelj oda!

Először Jurij, aztán Ánya.

– Miért kell nekik grisa gyógyító? Megsérült a fiú?

– Szerintem kutya baja.

Úgy tűnt, a kapitány és Hoede valamiféle egyességre jutott.

Joost az üvegen keresztül látta, amint Hoede belép a zárkába, és bátorítóan megpaskolja a fiú vállát. Biztosan szellőzőnyílások voltak a zárkában, mert Joost hallotta, hogy Hoede így szól:

– Bátorság, fiam, és kapsz majd pár *krugét* a szolgálataidért.

Aztán májfoltos kezével Ánya állához nyúlt. A lány megdermedt, Joostnak összeszorult a gyomra. Hoede kissé megrázta Ánya fejét.

– Tedd, amit mondok, és a dolog nemsokára véget ér, *ja?*

– Úgy lesz, Onkle – válaszolta a lány egy erőltetett mosoly kíséretében.

Hoede pár szót súgott az Ánya mögött álló őrnék, és kilépett a zárkából. Az ajtó hangos dördüléssel becsukódott, Hoede pedig súlyos lakatot tett rá.

Hoede és a másik kereskedő közvetlenül Joost és Rutger elé állt.

A Joost számára ismeretlen kereskedő megszólalt:

– Biztos, hogy nem lesz baj? Ez a lány korporál. Azok után, ami a fabrikátorával történt...

– Ha Retvenkóról lenne szó, aggódnék. De Ányának jó természete van. Gyógyító, nem hajlamos az erőszakra.

– Az adagot csökkentette?

– Csökkentettem. De ugye megegyeztünk, hogy ha ugyanaz lesz az eredmény, mint a fabrikátornál, a Tanács megtéríti a káromat? Nem várhatják el, hogy viseljem a költségeket.

Amikor a kereskedő bólintott, Hoede jelt adott a kapitánynak.

– Kezdheti!

Ugyanaz az eredmény, mint a fabrikátornál. Retvenko azt állította, hogy Jurij eltűnt. Ez az, amire gondolt?

– Őrmester! – szólta a kapitány. – Készen áll?

– Igenis, kapitány – válaszolta a zárkabeli őr, és egy kést húzott elő. Joost nagyot nyelt.

– Első kísérlet – közölte a kapitány.

Az őr lehajolt, és arra kérte a fiút, hogy húzza fel az ingujját. A fiú engedelmeskedett, és odanyújtotta a karját, miközben a másik keze hüvelykujját bekapta. *Túl nagy már ehhez* – gondolta Joost, de biztosan nagyon meg van ijedve. Joost majdnem egészen tizennégy éves koráig egy zokniból készült mackóval aludt, amiért a testvérei kegyetlenül csúfolták.

– Ez most fájni fog egy kicsit – mondta az őr.

A fiú a hüvelykujját a szájában tartva bólintott, a szeme tágra nyílt.

– Erre igazán nincs szükség... – szólt Ánya.

– Csendet kérek! – utasította Hoede.

Az őr megpaskolta a fiút, majd késével fényesen vöröslő vágást ejtett az alkarján. A fiú azonnal sírva fakadt.

Ánya próbált felkelni a székéből, de az őr a vállánál fogva keményen visszanyomta.

– Semmi gond, őrmester – szólt Hoede. – Engedje, hadd gyógyítsa meg!

Ánya előrehajolt, és finoman kezébe vette a fiú karját.

– Ssss! – nyugtatta lágyan. – Hadd segítsek!

– Fájni fog? – hüppögte a fiú.

Ánya elmosolyodott.

– Egyáltalán nem. Csak egy kicsit viszket majd. Próbálj mozdulatlanul ülni, jó?

Joost önkéntelenül előrehajolt. Igazából még sohasem látta, hogyan gyógyít Ánya.

Ánya a ruhaujjából egy zsebkendőt húzott elő, letörölte a kifolyt vért, majd ujjait óvatosan végighúzta a fiú sebe fölött. Joost lenyűgözve figyelte, ahogy a bőr lassan újra kinő, és kezd összeformni.

A fiú pár perc múlva elmosolyodott, és kinyújtotta a kezét. Kicsit pirosnak tűnt, de egyébként sima volt, és semmilyen nyom nem látszott rajta.

– Ez varázslat volt?

– Olyasmi – ütögette meg Ánya a fiú orrát. – Erre a varázslatra a saját tested is képes, csak több idő és egy kis kötszer kell hozzá.

A fiú majdhogynem csalódottnak tűnt.

– Jól van, jól van! – szólt Hoede türelmetlenül. – És most a *paremet*. Joost összeráncolta a szemöldökét. Még sosem hallotta ezt a szót. A kapitány jelt adott az őrmesterének.

– Második szakasz.

– Nyújtsd ki a karodat! – utasította újra az őrmester a fiút.

A fiú megrázta a fejét:

– Nem szeretem ezt a részt.

– Gyerünk!

A fiúnak remegett az alsó ajka, de kinyújtotta a karját. Az őr újra megvágta, majd apró zsírpapírból készült borítékot helyezett Ánya elé az asztalra.

– Vedd be, ami a csomagban van! – utasította Hoede Ányát.

– Mi van benne? – kérdezte a lány remegő hangon.

– Ne törődj azzal!

– Mégis mi van benne? – kérdezte újra.

– Nem fogsz belehalni. Néhány egyszerű feladatot kell majd elvégezned, hogy megfigyeljük a szer hatását. Az őrmester azért van ott, hogy csakis a kért feladatot teljesítsd, semmi többet, érhető?

Ánya összeszorította a fogát, de bólintott.

– Senki sem fog bántani – nyugtatta Hoede. – De ne felejtsd el, hogy ha kárt teszel az őrmesterben, nem fogsz tudni kijönni a zárkából. Az ajtó kívülről van bezárva.

– Mi lehet az a szer? – kérdezte suttogva Joost.

– Tudom is én – vetette oda Rutger.

– Akkor mit tudsz? – morogta Joost.

– Eleget, hogy befogjam a számat.

Joost bosszúsan összeráncolta a homlokát.

Ánya reszkető kézzel felvette és kinyitotta a borítékot.

– Rajta! – biztatta Hoede.

A lány hátravetette a fejét, és felhajtotta a port. Egy percre csak ült, és száját összeszorítva várt.

– Csak *jurda*? – kérdezte reménykedve. Joost is ezért imádkozott.

A *jurdától* nem kellett tartani, a *stadwatch*ban mindenki ezt a serkentőszert rágta, hogy ne aludjon el a késői őrszolgálat közben.

– Milyen az íze? – kérdezte Hoede.

– Olyan, mint a *jurda*, csak édesebb, olyan...

Ánya mélyen beszívta a levegőt, megragadta az asztalt, a pupillája annyira kitégult, hogy a szeme szinte feketének tűnt.

– Óóó! – sóhajtotta szinte dorombolva.

Az őr erősebben kezdte fogni a vállát.

– Hogy érzed magad?

A lány a tükörrre meredt, és elmosolyodott. Fehér fogai között kikandikált rozsdavörösré színeződött nyelve. Joostot hirtelen kiver-
te a hideg veríték.

– Pont, mint a fabrikátornál – konstataulta a kereskedő.

– Gyógyítsd meg a fiút! – utasította Hoede.

Ánya szinte elutasító mozdulattal meglendítette a kezét, mire a fiú karja azonnal begyógyult. A vér vörös cseppek formájában felemelkedett a bőréről, majd eltűnt. A keze tökéletesen simának látszott, minden vérnyom és pirosság eltűnt róla. A fiú repesett az örömtől.

– Ez aztán tényleg varázslat volt!

– Varázslatnak *tűnik* – nyugtázta Ánya, ugyanolyan hátborzongatóan mosolyogva.

– Hozzá sem ért a fiúhoz! – csodálkozott a kapitány.

– Ánya! – szólt Hoede. – Figyelj rám! Most szólunk az őrnek, hogy végezze el a következő kísérletet.

– Hmm – hümmögött Ánya.

– Őrmester! – szólt Hoede. – Vágja le a fiú hüvelykujját!

A fiú felüvöltött, és újra bömbölni kezdett. A kezét védekezésül a lába alá dugta.

Ennek véget kell vetnem – gondolta Joost. – *Valamit ki kell találnom, hogy megvédjem Anyát, mindkettőjüket.* De aztán mi lesz? Ő csak egy senki, egy újonc a *stadwatch*nál, új ennél a háznál. *Ráadásul nem szeretném elveszteni a munkámat* – ébredt rá legnagyobb szűgyenére.

Ánya csak mosolygott, és a fejét hátrahajtva az őrmesterre nézett.

– Lője ki az üveget!

– Mit mondott? – kérdezte a kereskedő.

– Őrmester! – rivallt rá a kapitány.

– Lője ki az üveget! – ismételte Ánya. Az őrmester arca elernyed, fejét oldalra döntötte, mintha valami távoli dallamot hallgatna, majd lecsatolta a puskáját, és a megfigyelőablakra célzott.

– Feküdj! – kiáltotta valaki.

Joost hasra vágta magát, és eltakarta a fejét. Fűlsiketítő puskaropogást hallott, majd üvegcserepek záporoztak a kezére és a hátára. A gondolatai rémülten cikáztak. A józan esze próbálta tagadni, de tudta, mit látott az imént. Ánya utasította az őrmestert, hogy lője ki az üveget. A lány *irányította* az őrmestert. De hisz ez lehetetlen. A grisa korporálok területe az emberi test. Meg tudják állítani az ember szívét, lelassítani a légzését, eltörni a csontjait, de a fejébe nem tudnak behatolni.

Egy pillanatra csend lett, azután Joost a többiekkel együtt feltá-
pázkodott, és a puskájáért nyúlt. Hoede és a kapitány egyszerre ordí-
tott fel.

– Kapják el!

– Lőjék le!

– Tudja, mennyi pénzt ér ez a lány? – ellenkezett Hoede. – Valaki
állítsa meg! Ne lőjenek!

Ánya felemelte a kezét, vörös ruhaujja szétterült.

– Várjanak!

Joost rémülete egy csapásra eltűnt. Tudta, hogy fél, de a félel-
me valami távoli dolognak tűnt, inkább várakozás érzése töltötte el.
Nem tudta, mi fog történni és mikor, csak azt tudta, hogy valami
történni fog, és fontos, hogy készen álljon a fogadására. Lehet jó vagy
rossz is, ez nem igazán érdekelte. Szívében nem volt aggodalom vagy
vágý. Nem vágyott semmire, nem akart semmit, az elméje elcsende-
sült, egyenletesen lélegzett. Csak *várnia* kellett.

Látta, hogy Ánya feláll, felveszi a kisfiút, és gyengéden valami
ravkai altatódalt dúdol neki.

– Nyissa ki az ajtót, és jöjjön be, Hoede! – szólalt meg a lány. Joost
hallotta, mit mondott, értette is, aztán elfelejtette.

Hoede odament az ajtóhoz, elhúzta a reteszt, és belépett a zárkába.

– Tegye, amit mondok, és a dolog nemsokára véget ér, *ja?* – du-
ruzsolta mosolyogva Ánya. A szeme fekete volt, mint egy feneketlen
tó. A bőre fényesen ragyogva izzott. Joostnak egy gondolat villant be
az agyába: *gyönyörű, mint a hold*. Ánya átvette a másik karjára a fiút.

– Ne nézz oda! – súgta a gyerek hajába. – Most pedig vegye fel a
kést! – utasította Hoedét.

I az Brekkernek nem kellett indok. Ezt suttogták Ketterdam utcáin, a kocsmákban, a kávéházakban és a Hordónak nevezett piroslámpás negyed sötét és véres sikátoraiban. A fiúnak, akit Pizskoskéznek hívtak, nem kellett különösebb indok, engedély meg még annyira sem, hogy eltörje valaki lábát, felrúgjon egy szövetséget, vagy egy kártyalappal egy csapásra megfordítsa valaki szerencsáját.

Persze nincs igazuk, gondolta Inej, miközben áthaladt a Beurskanal sötét vizén átívelő hídon, és a Tőzsde előtti főtérre ért. Minden erőszakos tett szánt szándékkal történt, és minden szívességhez annyi szál kapcsolódott, hogy marionettszínházat lehetett volna mozgatni vele. Kaznak *mindig* megvolt a maga indoka. Csak arról nem volt meggyőződve Inej, hogy ez az indok helyes volt-e vagy sem, különösen ma este.

Inej ellenőrizte a késeit, halkan elsorolta mindnek a nevét. Mindig így tett, ha bajt szimatolt. Praktikus szokás volt, és meg is nyugtatta. A kések voltak a társai, szerette tudni, hogy készen állnak bármire, amit az este tartogat számukra.

A lány látta, hogy Kaz és a többiek a Tőzsde keleti bejáratát jelző nagy kőbóltív mellett gyülekeznek. Felettük három szó állt a sziklába vésve: *Enjent, Voorhent, Almhent*. Szorgalom, tisztesség, jólét.

Szorosan haladt a tér szélét övező, lehúzott redőnyű boltok mellett, elkerülte az utcai gázlámpák pislákoló fényfoltjait. Menet közben számba vette Kaz csapatát: Dirix, Rotty, Muzzen és Keeg, Anika és Pim, valamint az egyezkedésre Kaz által segédül választott Jesper és a Nagy Bolliger. Nevetgélve lökdösődtek, taszigálták egymást, és toporogtak a várost a héten hirtelen meglepő hidegben, ami az igazi tavasz beköszönte előtt a tél utolsó leheletét jelentette. Mind a Söpredék fiatalabb tagjai közül kiszemelt bunyós vagányok voltak, azok, akikben Kaz a leginkább megbízott. Inej megfigyelte az övükben megcsillanó késeket, az ólomcsöveket, a nehezekkel ellátott láncokat, rozsdás szögekkel kiveret baltanyeleket, és itt-ott látott egy-egy olajos fényű pisztolycsövet is. Csendben besorakozott közéjük, és a Tőzsde melletti árnyékokat fürkészte, kereste a Fekete Cápák kémeire utaló jeleket.

– Három hajó! – magyarázta Jesper. – A Shu küldte őket. Csak dekkoltak ott az Első kikötőben kitolt ágyúkkal, vörös zászlókkal felcsicsázva, és a vitorlákig dugig tömve arannyal.

Nagy Bolliger elismerően fütttyentett.

– Szívesen megkukkoltam volna őket.

– Szívesen meglovastottad volna őket – vágta rá Jesper. – A fél Kereskedőtanács odalenn majrészott és károgott, találgatták, mit is csináljanak.

– Nem akarják, hogy a Shu kifizesse, amivel lóg nekik?

Kaz megrázta a fejét, sötét haja megcsillant a lámpafényben. A megjelenését éles vonalak és méretre vágott szélek jellemezték: szögletes állkapocs, szikár alak, vállra vetett gypájukabát.

– Igen is, meg nem is – szólalt meg rekedtes hangon. – Mindig jó, ha egy ország tartozik az embernek. Barátságosabbak a tárgyalások.

– Lehet, hogy a Shunak már tele a hócipője a barátságoskodással – találgatta Jesper. – Nem volt muszáj egyszerre elküldeniük azt a sok szajrét. Gondolod, hogy ők szúrták le a kereskedelmi követet?

Kaz szeme csalhatatlanul ráakadt Inejre a csapatban. Ketterdam-ban hetek óta a követ meggyilkolása volt a téma. Majdnem ráment a Kerch és Novji Zem közötti jó viszony, a Kereskedőtanács pedig háborgott. A zemeniek Kerchet okolták. Kerch a Shura gyanakodott. Kazt nem érdekelte, ki az elkövető. Őt maga a gyilkosság nyűgözte le, mert képtelen volt rájönni, hogyan vitték véghez. Novji Zem kereskedelmi követe a Stadhall egyik legforgalmasabb folyosóján, több mint egy tucat kormányzati tisztviselő szeme láttára belépett az egyik mosdóba. Senki más nem ment be és nem is jött ki, de amikor a kísérője pár perc múlva bekopogott az ajtón, nem jött válasz. Betörték az ajtót, és ott találták a követet arccal a fehér kőpadlón. A hátából egy kés állt ki, a mosdó csapja pedig még mindig folyt.

Kaz odaküldte Inejt, hogy zárás után vizsgálja meg a terepet. A mosdónak nem volt másik bejárata, sem ablaka vagy szellőzőnyílása, és arra még Inej sem volt képes, hogy keresztülréselje magát a csöveken. A zemeni követ viszont meghalt. Kaz utálta, ha nem sikerült megoldania egy rejtélyt. Inej meg ő legalább százféle elméletet gyártott a gyilkosságról, de egyik sem állta meg a helyét. Ma este viszont sürgősebb gondjuk akadt.

Inej látta, hogy Kaz szól Jespernek és Nagy Bolligernek, hogy tegyék le a fegyvereiket. Az utca törvénye azt diktálta, hogy az ilyesféle egyezkedéseken a bandák alvezéreit két-két bandatag kísérje, és senki ne viseljen fegyvert. Egyezkedés. A szó átverésnek tűnt: furcsán

mesterkéltséget és avított. Nem számít, mit diktál az utca törvénye, a ma esti levegőben benne volt az erőszak.

– Gyerünk, ide a pisztolyokkal – noszogatta Dirix Jespert.

Jesper nagy sóhajjal leoldotta a derekáról a pisztolytáskákat. Inej elismerte, hogy nélkülük Jesper kevésbé látszott önmagának. A zemeni hosszú lábú, barna bőrű mesterlövész folyton izgett-mozgott. Féltve őrzött revolverei gyöngyház markolatát egyenként az ajkához szorította, és bánatos csókkal vált meg tőlük.

– Vigyázz jól a drága kicsikéimre! – nyújtotta át őket Dirixnek. – Ha egy karcolást is meglátok rajtuk, golyóval írom ki a mellkasodra, hogy *Sajnálom*.

– Nem pazarolnád rá a töltényt.

– És már a *Sajnálom* felénél elpatkolna – jegyezte meg Nagy Bolliger, miközben egy szekercét, egy rugós kést és kedvenc fegyverét, egy nehéz lakattal megtoldott vastag láncot helyezett Rotty kitarított kezébe.

– Az üzenet a lényeg – forgatta Jesper a szemét. – Mi értelme egy olyan hullának, aminek a mellén az áll, hogy *Sajná?*

– Kompromisszum – közölte Kaz. – A *Bocs* is tökéletesen megfelelő, és kevesebb golyód fogy.

Dirix nevetett, de Inej látta, hogy úgy bánik Jesper revolvereivel, mint a hímes tojásokkal.

– És ezzel mi lesz? – kérdezte Jesper Kaz sétatálcája felé intve.

Kaz mélyen, komoran felnevetett:

– Ki tagadná meg egy szegény nyomoréktól a botját?

– Ha te nyomorék vagy, akkor mindenki az, akinek egy csöpp esze van.

– Akkor jó is, hogy találkozunk Geelsszel. – Kaz egy órát húzott elő a mellényzsebéből. – Már majdnem éjfél van.

Inej a Tőzsde felé tekintett. Nem volt sokkal több, mint egy nagy négyszögletes udvar raktárakkal és hajózási irodákkal körülvéve. De nappal ez volt Ketterdam központja tele gazdag kereskedőkkel, akik adták-vették a város kikötőin áthaladó kereskedelmi utak részvényeit. Most már majdnem tizenkettőt harangoztak, a Tőzsdén egy lélek sem járt, kivéve az öröket, akik a terület szélén és a tetőkön cirkáltak, de őket megvesztegették, hogy másfelé nézzenek a ma esti egyezkedés ideje alatt.

A Tőzsde a város azon kevés részei közé tartozott, ami nem volt felosztva Ketterdam rivális bandái között, és kívül esett a köztük zajló véget nem érő csatározásokon. Elvileg semleges területnek számított. Inejnek viszont az volt az *érzése*, hogy nem semleges. Olyan érzés volt, mint az erdő csendje, mielőtt a hurok összeszorul, és a nyúl visítani kezd. Csapdának tűnt.

– Hiba volt idejönni – szólalt meg Inej. Nagy Bolliger meghökent, nem tudta, hogy a lány ott áll. Inej hallotta, hogy a Söpredék tagjai maguk között suttogva *Kísértetnek* nevezik őt. – Geels készül valamire.

– Persze hogy készül – nyugtázta Kaz. A hangja durva és érdes volt, mintha két követ dörzsölnének össze. Inej mindig azon morfondírozott, hogy vajon gyerekkorában is ilyen hangja volt-e, ha egyáltalán volt valaha gyerek.

– Akkor miért jöttünk ide ma este?

– Mert Per Haskell így akarja.

Öreg róka, régi módszer – gondolta Inej, de nem mondta ki. Gyanította, hogy a Söpredék többi tagja is ezt gondolja.

– Mindannyiunkat ki fog nyíratni – közölte a lány.

Jesper kinyújtózta hosszú karjait, és elvigyorodott.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Foga fehéren villant sötét arcán. A puskáját még nem adta le, és annak sziluettjével a hátán úgy nézett ki, mint egy esetlen, hosszú lábú madár.

– Statisztikailag nézve valószínűleg csak *néhányunkat* fog kinyíratni.

– Ezzel nem kéne viccelni – felelte a lány. Kaz olyan pillantást vetett rá, mint akit mulattat a dolog. Inej tudta, hogy milyennek tűnik most: aggodalmaskodó vészmadárnak, akár egy vénasszony, aki a tornácáról baljós kinyilatkoztatásokat tesz. Nem volt ínyére a dolog, de azt is tudta, hogy igaza van. Amúgy meg a vén satrafák tudhatnak valamit, különben nem érnék meg, hogy ráncosak legyenek, és a tornácukról óbégathassanak.

– Jesper nem viccel, Inej – magyarázta Kaz –, hanem az esélyeket latolgatja.

Nagy Bolliger megropogtatta óriási ujjait.

– Hát, rám egy pofa sör és egy jókora rántotta vár a Kooperomban, úgyhogy én ma este nem patkolhatok el.

– Akarsz fogadni rá? – kérdezte Jesper.

– Nem fogok fogadni a saját halálomra.

Kaz feldobta a fejére a kalapját, és kesztyűs ujjait a karimán végighúzva fűrgén tisztelgett.

– Miért is ne, Bolliger? Hisz minden áldott nap ezt csináljuk.

Igaza volt. Az, hogy Inej Per Haskell adósa volt, azt jelentette, hogy mindannyiszor vásárra vitte a bőrét, ahányszor csak új munkát vagy megbízatást vállalt, ahányszor csak a Deszkában kilépett a szobájából. A ma este sem volt különb. Amint a Barter-templom harangjai megkondultak, Kaz pálcája nagyot csattant a macskaköveken. A csapat elnémult. Véget ért a beszélgetés ideje.

– Geels nem egy észlény, de ahhoz elég fifikás, hogy gondot okozzon – közölte Kaz. – Akármit is hallotok, nem avatkoztok be a csetepatéba,